

ten trots

waarom de boom zijn vrucht laat vallen,
hij hoogstens even kraakt op de vrucht
haar vlucht, niet neerkijkt, onverstoorbaar
met al zijn wortels in de grond blijft staan,
harteloos.

zelfs de winter is hij ten trots,
terwijl aan zijn voet de vrucht is weggerot.
hij zal opnieuw de jeuk toestaan
van wat onwetend, nieuw en fris
komt zwellen, in zijn groen.

tot hard aangetast in zijn bast,
hij het doodskruis krijgt, witgekalkt.
rechtvaardig is de hakker.

(Uit: Karel Sergen, Bergzaam, Uitg.P, 2008)

winterwandeling met zus

voortaan wil ik rijm op mijn woorden
en ijs om op te glijden van genot.
ik wil warmlopen in zwarte bosen,
blossen en buitengekomen,
van die blauwe ogen hebben staan,
waarmee je horizon verlegt.

voortaan wil ik mezelf vertellen dat ik zing,
dat ik vogelpluimen draag met een pen
die ik kan plukken als ik schrijf:
dat ik mij in een boom verstopte
en iedereen wakker floot die nog sliep
of woelde of zich verloren had gewaand.

ik heb een zus die voor engel leerde
en daarin slaagde. ze is het nu.
toch heeft zij zich vanochtend ook gewassen.
niemand dringt in haar, tenzij zijzelf,
om op te lossen en licht te worden
als haar heel reële onbestaan.

(Uit: Karel Sergen, hypnotic Poison/Poison tendre, Uitg.P, 2000)

versleten sneeuw

de travelling camera ziet wat het bos
wat in het bos wat in het bos op de helling
gebeurde. het had gesneeuwd, enkele dagen
geleden had het gesneeuwd. er lagen al
donkerbruine plekken tussen het wit.
de bomen, de bomen.

het had hard gewaaid.
jaren had het uit één richting gewaaid.
ze stonden scheef, die bomen.

ik reed met de travelling camera
toen ik het kreunen hoorde.
hun armen geluidloos de lucht in,
pijnloos leek het, voor niets.
heel de tijd zong ariël
in mijn hoofd, hoger dan ik.

de valse-startbeweging van die lopende bomen.
dat ze stil moesten, stil moesten blijven staan.
ze hingen in eenzelfde richting over.

ik dacht hoe akelig hoe van de druk
uit die richting en ik de magere al
versleten sneeuw zag die licht bevroren lag
maar warm nog voor het takken van de wortels.

(Uit: Karel Sergen, Sprong, Uitg.P, 2004)

ground zero

lief blad, ik ben even bij je weggeweest,
er was bezoek. er zijn torens ingestort,
ik heb gevangen bezocht, een vrouw als
een uit het nest gevallen vogeltje verzorgd.

je mag me dit niet ten kwade duiden, blad,
ik was je even kwijt, zoals het hemd
dat ik nu draag, kraakwit en zonder kraag.
ik vond het tussen werkmanskleren terug.

en, lief blad, ik heb het vannacht schoon
gestreken om met jou aan tafel te gaan,
aan het blankhouten blad
waarin enge krassen staan,

puin geruimd.

(Uit: Karel Sergen, Sprong, Uitg.P, 2004)